

Kovács Daniela

A Házsongárdi

hantok közt

(Reményik Sándornak)

Egy éhes, mohó lángot vittem néked,
a szívemet, az ártatlan-fehéret,
amelyben húsz éve gerjedve éled
mi néked szent volt, s mi nékem az élet.

Láttam hol, s miképp alszanak az árvák,
(de sírhalmuk, ó, mint roskadt asztagok)
felettük vén, ám büszke magyar hársfák
könnyeztek csillogó, égi harmatot.

De Téged, jaj, Téged meg nem leltelek,
Te Erdély édenjén érő Tudásfa,
kinek egyszavára emberseregek
indultak örök, fejvesztő futásra.

Adj egy jelet, kérlek, szent Igém, Földem,
lobbanjon lángra itt Tőled az avar,
mert hű áhítattal áldani jöttem
a valaha élt legmagyarabb magyart.

Csakazértis

Azt kérdezted, hogy érdemes-e élni,
hogy van-e zátony a léttengeren túl,
s ha árnyék borít, merhetsz-e remélni,
ha még a napfény is ellened fordul?

Tudom, hogy most vad sorsszelek gyalulnak,
s hogy pórázon tart ezerbéklyós szabály,
de azt is, hogy álmaid ott lapulnak,
ahol a szíved ver, ahol nyög, ha fáj.

Merj élni. Ha száz lemondás is megtör,
és úgy érzed, mind vesztet felé sodor.
Mint kiirtott fa, melyből újra feltör,
ki tudja, melyik gyökérről a bokor.

Mihályi Molnár László

„A felnégyelt haza...”

(Vári Fábián Lászlónak Kárpátaljára)

Halált fakaszt még
itt a rét,
és fenik ránk is
a kaszát:
itt születünk,
csak azért,
mert magyarnak szült
anyánk.

Se szó, se pénz,
se fegyverek
nem adtak rá
okot,
de eltervezték
rég e bűnt
sunyin
a lélekgyilkosok.

Nekik nem jó
az Istenünk,
és Jézust is
elvetik,
ám fegyvert
nem fogunk
ellenük,
mert tisztábbak
elveink.

Rabságunk
száz éves vándorút,
a vezeklés
véget ér,
mikor majd mind
fohászkodunk
e meghurcolt
nemzetért.